

přeložila
Hana Švolbová

Barbara
Rose

Zámek plný knih

Tajemství kouzelné knihovny

Zámek plný knih

Copyright © Loewe Verlag GmbH, Bindlach
Text: Barbara Rose
Illustrations: Annabelle von Sperber
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D-69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Švolbová, 2026
Cover & Illustrations © Annabelle von Sperber, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7410-4 (pdf)

Barbara Rose

ilustrovala
Annabelle von Sperber

DÍL PRVNÍ

přeložila
Hana Švolbová

	Ve skrytu...	5
1.	Veverka čipmank a magie	12
2.	Kouzelné schody a hladová břítška	21
3.	Oblaka prachu a duté hlavy	32
4.	Strašidelné úšklebky a kočičí naříkání	41
5.	Ospalci a detektivové	50
	Ve skrytu...	64
6.	Levitující schody a šumění moře	73
7.	Tajemství a strašidla	81
8.	Vůně knih a útržky papíru	89
9.	Šimrání v břítše a vzpomínky	99
10.	Rajčatová polévka a hudba	111
	Ve skrytu...	124
11.	Pohádky a cáry mlhy	126
12.	Láska a křišťálová koule	138

Ve skrytu...

Hep-čík, hep-čík!“ Jenovéfin záchvat kýchá-
ní se jako vichřice prohnal spoře osvětlenou
knihovnou. Vznešená dáma zavrtěla hlavou, vy-
táhla ze šatů krajkový kapesníček a otřela si jemný
nosík. „Zpropadené chomáčky. Pánové, je nejvyšší
čas, aby naše knihy zase vzalo do rukou nějaké dítě.
Jinak se rozpadnou na prach. A my rovnou s nimi.“

„Co to povádáš, drahoušku? To je strašle-
vá představa,“ zaburácel Ferdinand kovovým

hlasem. „Tak daleko to samozřejmě nesmé zajeť. V žádném případě!“

Mocně dupal plechovou botou do podlahy. Vzápětí se v policích zvířily další šedivé chomáčky prachu.

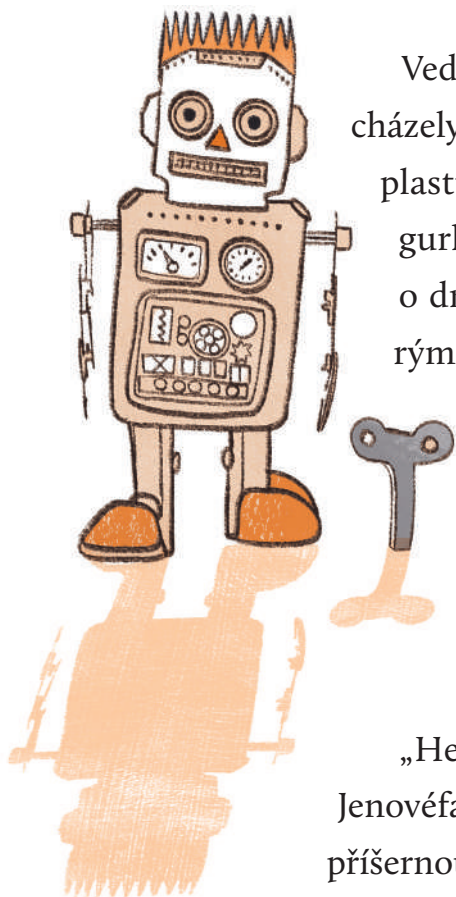
Ve světle těch několika slunečních paprsků, které pronikaly léty nemytými okny, tančily ve vzduchu. Potom sklouzly z poliček knihovny na podlahu, kde se spojily do jemného šedivého koberce.

„Jestli se tu zvíří ještě víc prachu, neuvidím už vůbec nic,“ stěžoval si Uhlík. Kocour už několik hodin trpělivě posedával u okna, z něžž byl výhled na

vstup do zámku. „Přece dobře víte, že je ohlášená na dnešek. Já se tak mňauc těším. Knížky na ni čekají už hrozně dlouho a my také!“

Touto výjimečnou částí velké zámecké knihovny se táhlo hotové bludiště regálů. Až do stropu tu stály tlusté a tenké, malé i velké, v kůži balené i lepenkovými deskami opatřené dětské knihy. Vysoké žebříky na kolečkách dosahovaly až úplně nahoru. Nejcennějším dílům byly vyhrazeny vitríny. V nich obrázkové knížky spočívaly na sametových polštářcích jako princezna na matracích, mezi nimiž se ukrýval hrášek.

Vedle některých knih se nacházely hračky ze dřeva, kovu, plastu nebo látky. Šlo o figurky patřící k příběhům: o drobné vlky se zuby ostrými jako břitva, o hezkou soviči sněžní, o děvčátko s legračními punčochami a zravými copy a o chlapce, který v rukou držel husu.

„Heeeepčík,“ kýchlá opět Jenovéfa. „Řekla bych, že trpím příšernou alergií na prach.“

„Alergií na prach?“ Uhlíkovi se pobaveně zachvěly vousky. „Odkdy mohou být kouzelné bytosti nemocné?“

„Proč by ne? Určitě se o tom něco píše v některé z těch tlustých lékařských knih v nudné

části knihovny dole ve druhém patře.“ Jenovéfa si přitiskla ruce na spánky. „Každopádně mě z toho podupávání začíná bolet hlava, Ferdinande. Tyhle plechové boty nejen víří prach, ale také dělají pekelný rámus. To je prostě neslýchané. Knihovna je místem klidu, ty hrubiáne.“

Uhlík se mrzutě díval z jednoho na druhého. „Vy dva, přestaňte se hádat. Vážně jsou důležitější věci.“ Pekelně ostrými dráčky vzrušeně škrábal do okenní tabulky. Hlavou černou jako uhlí pohupoval sem a tam. „Je tu! Pro samé remcání bychom ji málem propásli. U tlusté myši! Podívejte – právě vystoupila. Teď stojí vedle ošuntělého auta a pozorně si prohlíží náš zámek. Určitě to musí být ona. Musí!“

„Jak vypadá?“ zeptala se Jenovéfa. Oběma rukama si nadzvedla nařasené šaty a vznešeně povyskakovala, aby mohla oknem vykuknout ven. „Je jí podobná? Je taky tak hezká? Ani se nemůžu dočkat, až bude konečně u nás.“

„Kde je, Uhlíku?“ zeptal se Ferdinand. „Já po-
řádně nevedám, mám velkou... jejda... pardon,
právě me spadla.“ V zaprášeném sále se rozlehl
rámus, něco se s řinčením kutálelo po podlaze.

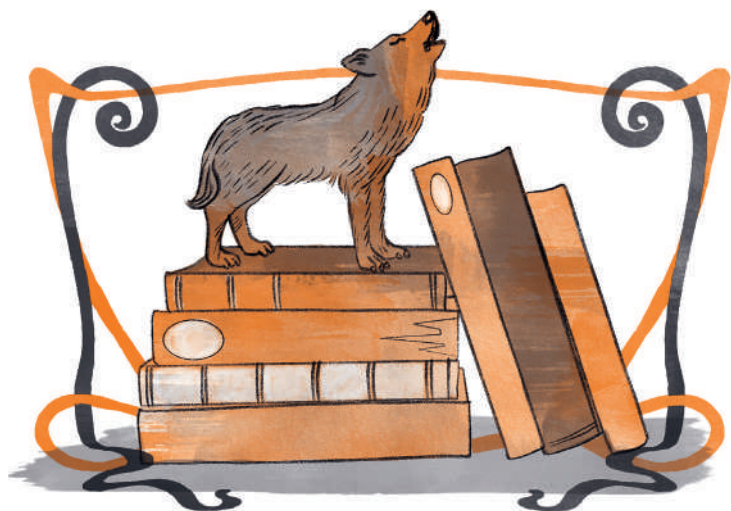
„Už zase ta plechová hlava! To už není možné.
Ten randál se nedá vydržet, Ferdinande,“ stěžo-
vala si Jenovéfa vysokým, poněkud pištivým hla-
sem. „Co když nás uslyší venku! Přece víš, že nás
nesmí v žádném případě odhalit. Aspoň prozatím
ne. Nejprve se musíme ujistit, že je to ta pravá.“

„Proměňte,“ zahuhlal Ferdinand. „Trapné, ve-
lece trapné. Zase jsem ztratěl hlavu. Ale...“ moc-
ně si přimáčkl přilbu k brnění, „ted' jsem se je na-
saděl a už je můžu pozorovat e já. Je na čase, abe
přešla. Naše zachránkeně, naše hrděnka!“

„Kdepak? Jakpak? Tak už mě taky pusťte
k oknu, pánové,“ pištěla Jenovéfa.

Ferdinand ji vůbec neposlouchal. „Poděvej-
te! No páne, ale... je tak malá a hubená a... ještě
dítě.“

„Samozřejmě je to dítě, ty trumbero. Právě tak je to psáno.“ Uhlík rozrušeně tlapkal tmavými packami na okno, jako by chtěl dívence dole zamávat. „Jen doufám, že nás nenechá na holičkách. Musí nám pomoci. Jinak jsme všichni ztraceni.“

1. kapitola

Veverka čipmank a magie

Beka stála na nezpevněné příjezdové cestě vedle omšelého auta svého otce a žasla. V posledních dnech často dumala nad tím, jak asi bude vypadat její nový domov. Jestli není prastarý a ošklivý. Jestli na něj celý svět nezapomněl a není úplně zchátralý. Ověšený cedulemi se zákazy a naprosto nevhodný pro děti. Nebo

zda ho nedávno opravili a je tak luxusní, že se tam nebude smět ničeho dotknout. A přemítala, jestli se v něm bude cítit dobře. V novém domově, v zámku Růžetín.

„Kde se zase schováváš?“ Beka sáhla do velké klokanky své mikiny. Tam si Lotka zalézala nejraději, když spolu cestovaly. Beka ochranněsky vytáhla svou ochočenou veverku čipmanka z kapsy ven a zvedla ji. „Vidíš to, co já, Lotko?“

Veverka si ospale promnula očka, vyšplhala Bece na rameno a zvědavě si prohlížela okolí. Zdálo se, že chce okamžitě vyrazit a všechno prozkoumat. Avšak Beka byla předvídavá a zabavila několik lískových oříšků. Takže Lotka při krmení poslušně poseděla a Beka pohledem mířila do všech směrů.

Zámek Růžetín měl tři patra a podkroví, nespočetně arkýřů a věžiček. Zvenčí byl všude porostlý psím vínem. Teď, koncem léta, listy zářily sytou oranžovou a temně červenou. A právě

v tu chvíli vrhlo večerní slunce na zámek několik třpytivých skvrn. Na průčelí se rozsvítily dvě kamenné sochy vysoké jako dospělý člověk. Okenní tabulky se najednou zaleskly jako tekuté zlato. Všechno vypadalo jako začarované. Přímo kouzelné! Beka se na místě rázem zamilovala.

„Sem se stěhujeme, Lotko. Není to... neuvěřitelné?“

Lotka potřásla hlavou, jako by rozuměla. Jenže tím si Beka nebyla moc jistá. Veverku klidně mohlo bolet za krkem z dlouhé jízdy. Nebo se naštvaně protahovala, protože musela několik

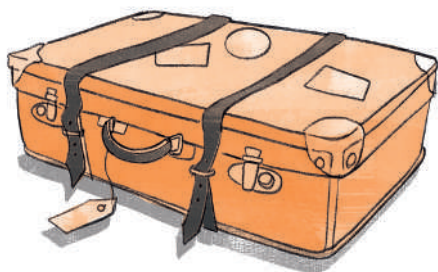

hodin dřepět v autě. A ještě nedostala ani kapku vody. Beka si povzdechla. To je škoda, že s veverkou prostě nemůže mluvit. Jak má Lotka chápat, co se s Bekou právě děje?

„Tati?“ obrátila se Beka na otce.
„Tys věděl, že je zá-
mek tak překrásný?“

Profesor Ignác Librum právě vytahoval ze zavazadlového prostoru auta Bečin barevný kufr. Jeho velký starý kožený kufr už stál na štěrku, vedle něj Lotčina obrovská klec. Ta sama vypadala jako malý zámek. Profesor Librum ji vystavěl vlastníma rukama. Umístil do ní tři domečky, kde se mohla schovat nebo odpočívat, roztomilou houpací síť a barevný kolotoč.

„Ty půjdeš raději do klece.“ Beka opatrně přemístila Lotku do jejího přenosného domova. „Nejprve si musíme zámek prohlédnout

společně, než se budeš smět vydat na průzkumnou výpravu sama. Sice vím, že neutečeš, Lotko, ale jistota je jistota.“

Profesor Librum si zámek Růžetín podrobně prohlížel. „Ano, věděl jsem, že je moc hezký,“ odpověděl teprve teď na Bečinu otázku, zatímco se budova halila do třpytivého večerního šatu. „Tvoje maminka vyrostla ve vedlejší vesnici a na místní univerzitě, kde teď pracuju, jsme se seznámili. Jednou mě k zámku zavedla, ale bohužel jsme si ho mohli prohlédnout jenom zven-

čí. A teď tu bydlíme! Není to super? Tak tedy vítej v našem zámku, dcerunko,“ pronesl profesor Librum a pohladil si pečlivě zastřižené vousy.

Beka se na něj láskyplně podívala

a svou malou ručku
vloží do jeho velké.
Takový okamžik ni-
kdo nemůže prožívat
sám. A oni jsou jen
dva... a Lotka. Oni
tvoří rodinu Libru-
mových, která je od
této chvíle doma na
zámku Růžetín.

„Tati,“ špitla Beka,
„my jsme najednou bohatí?“

Profesor Librum si rozpačitě odkašlal. „Sama
přece vidíš, že zámek je skoro na spadnutí. Na-
víc jsem si ho jenom pronajal. Ale kdo smí bydlet
v takovém zámku, ten už bohatý je, nebo ne?“

„Hm.“ Beka uvažovala. „Svým způsobem.“

Profesor Librum ukázal před sebe. „Podívej!
Ta kašna vypadá úplně jako v tvé staré pohádko-
vé knížce, Beko.“

Uprostřed kruhového záhonu, kolem kterého se vyjíždělo ven, stála kašna. Ale ne ledajaká. Byla kulatá, nádržku měla porostlou mechem a uprostřed podstavec. Na něm seděla žába a mezi stehny svírala zlatou kouli. Z jejích širokých úst zřejmě kdysi do nádržky stříkala voda. Teď byla prázdná.

„Však víš, příběh o žabím princí,“ připomněl profesor Librum. „No teda, kašna je úplně vyschlá. Nejspíš na ni už roky chybějí peníze.“ Mrknul na dceru. „Měla by se tu ukázat víla Glimérie se svou kouzelnou hůlkou. A – cink! – kašnu opět rozproudit, co?“

Glimérie. Už z toho jména Beku rozbolelo břicho. Příhody veselé, kouzelné víly z čarovného světa četla vždy s maminkou, která ale zemřela. Četly spolu také spoustu dalších pohádkových

a dobrodružných knih. Beka polkla. Jako by profesor Librum dokázal Bece číst myšlenky, v tu chvíli jí pevně stiskl ruku.

„Všechno bude dobré, Beko. Ode dneška jsme král Ignác a princezna Rebeka. To je taky skoro jako z pohádky, nebo ne?“

„Pohádkové knížky jsou pro mimina, tati. Ale to já už nejsem.“ Beka vzpomínky na minulost odsunula. Teď byla v novém domově. A to, co před sebou viděla, předčilo veškerá její očekávání.

Profesor Librum pustil dceřinu ruku a prohledal si kapsy od bundy, kalhot i vesty. „Kam jen jsem strčil ten zatracený klíč? Beko, tak řekni něco!“

Bece trochu připadalo, jako by její roztržitý otec patřil do jiné doby. Čímž se rozhodně hodil ke starému zámku. Beze slova vytáhla klíč z kožené aktovky, kterou tatínek postavil vedle sebe na zem.

„Tady je, tati. Přesně tam, kam jsi ho včera dal.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zámek plný knih: Tajemství kouzelné knihovny.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.